

Bemærkninger til lovforslaget

Hovedmidlet til at komme ud af samfundets krise er at afvikle indkomstskatten, se nærmere Fremskridtsbogen »Ud af skattereformfælderne« (september 1986), især kapitlerne 88, 89 og 91.

Også sømandsskatten skal selvsagt ophæves. Da den alene indbringer et årligt provenu på omkring 600 millioner kroner, må det være klart, at dens ophævelse kan og bør ske ved et snuptag. En særskilt aftrapningsordning er altså uforuden. Ved nærværende lovforslag foreslås det, at ophævelsen allerede sker fra 1. maj 1988 at regne. Ophævelse af indkomstbeskatning medfører jo i bred almindelighed, at danske erhverv bliver mere konkurrencedygtige derved, at der opnås betydelige lønindtægtsforbedringer uden lønudgiftstigninger for arbejdsgiverne. Det er velbegrundet at give denne konkurrencestyrkelse på et tidligt tidspunkt i udviklingsprocessen til vore skibsfartserhverv. I Danmarks beklemte situation er et af de kæmpestore aktiver jo netop handelsflåden, selv om der i de senere år er sket en ulykkelig tilbagegang i såvel antal skibe som i beskæftigelsen.

Ifølge industriministerens egne oplysninger har den langvarige skibsfartskrise i løbet af de sidste 10 år reduceret antallet af skibe med godt en tredjedel. Faldet i antallet af skibe har medført, at antallet af beskæftigede i handelsflåden er reduceret til mindre end 20.000. Dette er især gået ud over dæksbesætningen. Rederiernes bruttoindtjening, hvoraf der skal dækkes afskrivninger, renter og skat, er faldet betydeligt i 1980'erne og udgjorde i 1985 2,8 mia. kr. Denne negative udvikling inden for en af dansk erhvervs livs hovedpiller er det kolossalt samfundsvigtigt at byde trods. Søfolk er mennesker, som tvinges til at forsage mangt og meget af det, som velfærdsdansekoren svælger i. Søfartserhvervet er ekstremt hårdt udsat for udenlandsk konkurrence – også fra lavprisskattefrihedslande, fra udenlandske statskasser og udenlandsk restriktionslovgivning.

Alt dette fortæller, at her er et område, som Folketinget burde forkæle. Dertil kommer, at det er mindre velbegrundet at indkomstbeskatte søfolk end andre, dels fordi søfolkene gør mindre brug af offentlige ydelser, dels fordi de i forbindelse med deres erhverv

har en lang række ulemper, som der ikke i tilstrækkelig grad gennem årene har været kompenseret for gennem skattemæssige fradrag. I denne forbindelse kan blot nævnes de lange fravær fra hjemmet, store rejse-, tele- og portoudgifter, ingen muligheder for ekstraintægter og derudover relativt dårlige kommunikationsmuligheder med skattevæsenet.

På et tidspunkt, hvor den manglende virkning af de andre partiers beskæftigelsesforslag endnu ikke var gået op for dem, forkastede de alle ni i samdrægtighed den 27. maj 1975 et tilsvarende forslag om ophævelse af sømandsskatteoven fra Fremskridtspartiet, se Folketingstidende 1974-75 (2. samling), Forhandlingerne sp. 2548, 4772 og 5385 samt tillæg A sp. 3859 og tillæg B sp. 455. Fremskridtspartiet genfremsatte den 22. november 1979 lovforslaget om ophævelse af sømandsskatten, se Folketingstidende 1979-80 (2. samling), sp. 907 og 4315 samt tillæg A sp. 437, men desværre med et lige så pauvert resultat.

I den mellemliggende periode er problemerne for søfartserhvervet drastisk forværret, idet en stor del af den danske handelsflåde er udflaget. Dette har forhåbentlig åbnet folketingsmedlemmernes øjne for situationens alvor. Dansk skibsfart skal hjælpes her og nu.

Naturligvis kan man fremhæve så mange andre befolkningsgrupper, som det kan være særlig urimeligt at indkomstbeskatte. Kloakarbejdere, fiskere og stjerneskuespillere er nogle af de mest nærliggende eksempler. Men lovtekniker er søfolk de eneste, som er egnede til at tage ud til særbehandling, dels fordi de er under deres egen skatteordning med et overkommeligt provenu, dels fordi de på grund af deres stedbundethed til en fra det øvrige samfund isoleret arbejdsplads typisk ikke sammenblander deres indtjening med et væld af andre aktiviteter.

Skibsfarten vil uden de personlige skatters åg og lænker blive givet mulighed for stabile lønomkostninger på et lavere bruttoløsniveau. Dette kræver selvsagt ændringer i de indgåede overenskomster mellem parterne under de nye forudsætninger.

Dette vil dog ikke medføre særlig store problemer, idet der er råd til, at reallønnen vil kunne stige uden